

**Αντί προλόγου άλλου
« ο όρκος του δασκάλου »**

**Μου έδωσαν στα χέρια μου ψυχές
κι ορκίστηκα στο θεό και στην πατρίδα
να τις οπλίσω και να μείνουνε αγνές
με πίστη, μ' αγάπη και μ' ελπίδα.**

**Ορκίστηκα να πλάσω χριστιανούς
με του Χριστού το χαμόγελο στα χείλη
ενάρετους, χρηστούς, πράους και ταπεινούς
να είναι αγαπητοί και φίλοι.**

**Ορκίστηκα να δώσω στους μικρούς
το αρρενωπό ύφος του Λεωνίδα
και να τους κάνω ήρωες όπως αυτούς
που 'δωσαν το αίμα τους για την πατρίδα.**

**Ορκίστηκα πιστά στο παρελθόν
στο πνεύμα που δε γνώρισε τη δύση
ορκίστηκα να λάμπει πάλι στο παρόν
το φως, που κόσμους έχει φωτίσει.**

**Παρακαλώ τον Ύψιστο θερμά
να μ' αξιώσει τον όρκο να τηρήσω
και να φανώ αντάξιος ως τα στερνά
όταν την έδρα θα αφήσω!**

Δοξασμένες κορυφές

Πάνω σ' απάτητες κορυφές η νίκη περπατούσε
κι εδώ στα χιόνια, ο Έλληνας με πάθος τη ζητούσε
όταν στη βία του εχθρού απάντησε με ΟΧΙ!
κι εδώ στις Πίνδου τις κορφές επρόβαλε τη λόγχη!

Ιδρώτας κι αίμα έτρεξαν κι έβαψαν τα χιόνια
χώμα και πέτρες πότισαν να βρίσκονται αιώνια
να μαρτυρούν στους βάρβαρους τι λέγεται ανδρεία
πώς πολεμά ο Έλληνας για την ελευθερία!

Νέα κορμιά που σκέπασε, κρύα, το κρύο χιόνι
η δάφνη η αμάραντη στον τάφο τους φουντώνει
για να κρατάει αλαφρό το χώμα που σκεπάζει
τους ήρωες στην ερημιά, αιώνια να δοξάζει!

Δόξα που δεν την γνώρισαν άλλοι λαοί ως τώρα
και δάφνες που δεν φύτρωσαν τόσες σε άλλη χώρα
εδώ στις Πίνδου τις κορφές, παρέα με τη νίκη
τη γνώρισαν οι ήρωες μες των μαχών τη φρίκη!

Όταν στο κρύο πάγωναν τα στήθη των εχθρών μας
άναβε φλόγα στις καρδιές η πίστη των παιδιών μας.
Σαν τα λιοντάρια έτρεχαν, δεν εφοβούντο σφαίρα
κι έφταναν στις κορυφές φωνάζοντας «α έ ρ α !»

Σ' αυτούς που πολεμήσανε θα βλέπουμε για πάντα
στις μάχες που τους τίμησαν, στο «ΟΧΙ!» του Σαράντα.
Σ' αυτούς που μιμηθήκανε πιστά το Λεωνίδα
και δώσανε το αίμα τους για τη γλυκιά πατρίδα!

κάθε Μάρτη και Οκτώβρη

Κάθε Μάρτη και Οκτώβρη, πάντα δυο φορές το χρόνο
απ' αυτή εδώ τη θέση σαν μεγάλος καμαρώνω!

Τη γιορτή και τα γενέθλια η πατρίδα μας γιορτάζει
και γι' αυτό με περηφάνια με τα γιορτινά αλλάζει!

Κάθε Μάρτη και Οκτώβρη, μες τα μάτια με κοιτάτε
όταν λέω το ποίημά μου κι όλοι με χειροκροτάτε!

Η ψυχή μου πλημμυρίζει 'πο χαρά και περηφάνια
και νομίζω πως για μένα είναι όλα τα στεφάνια!

Κάθε Μάρτη και Οκτώβρη, η καρδιά μου αντρείώνει
νιώθω άντρας, παλικάρι και το στήθος μου φουσκώνει!

Τούτες μέρες μου μυρίζει η μαπαρούτη και το βόλι
και την Ήπειρο θυμάμαι και ζητώ να μπω στην Πόλη!

Κάθε Μάρτη και Οκτώβρη, έρχονται οι ήρωες επάνω
και ζηλεύω τέτοια μέρα σε μια μάχη να πεθάνω!

Για να έρχεται η ψυχή μου στο Ηρώο και να βγαίνει
και να λέει σ' όλους πάντα, η Ελλάδα δεν πεθαίνει!

«..πάλι δικά μας θα 'ναι!»

**Σαν σήμερα υψώθηκε της λευτεριάς σημαία
από τους κλέφτες του Μοριά πάνω στην Άγια Λαύρα
εκεί που έμενε κρυφά του έθνους η ρομφαία
και την επήρε την αυγή η πρωινή η αύρα!**

**Την πήραν θάλασσες, βουνά, το κλέφτικο τραγούδι
κι από την κάννη πύρινη βγήκε στο καριοφίλι.
Καίει τα στήθια του εχθρού ως μέσα το μεδούλι
κι ανθίζει το χαμόγελο στου έλληνα τα χείλη!**

**Πήραν το πρώτο μάθημα οι άσπονδοι εχθροί μας
που έλεγαν, σαρκαστικά, Ελλάδα δεν υπάρχει
και χαίρονταν που έσβησαν οι ένδοξοι καιροί μας
από τη βία και σκλαβιά του άξεστου μονάρχη..**

**Αυτοί, π' όταν βαδίζαμε εμείς για Παρθενώνες
ζούσανε μέσα σε σπηλιές σαν άγρια θηρία
δίχως να ξέρουν, τι ντροπή, γι' αμέτρητους αιώνες
τι λέγεται πολιτισμός και τι ελευθερία!**

**Κι αν τώρα απ' αυτούς είναι στο δρόμο πρώτοι
στ' αλήθεια είναι σαν τρελοί, δεν ξέρουνε πού πάνε..
Σε λίγο αυτά που χάσαμε μες τα πυκνά τα σκότη
τα φώτα που φωτίζουνε, πάλι δικά μας θα 'ναι!**

η μοίρα μας

Κυρίες μου και κύριοι κι εγώ με τη σειρά μου
Θα πω δυο λόγια χτυπητά, καυτά απ' την καρδιά μου
Λακωνικά, αληθινά, νέτα – κοφτά και σκέτα
σαν άνθρωπος απλοϊκός και όχι σαν βεντέτα!

Όταν βαδίζουμε μπροστά, πιασμένοι χέρι-χέρι
κάνουμε άθλους, θαύματα, μα δίκικο μαχαίρι
έχουμε μέσα στην καρδιά αρρώστια τη διχόνοια
που όταν μας πιάνει, αλίμονο, μας φέρνει πίσω χρόνια...

Μονάχοι πάλι δίνουμε το χέρι της βοήθειας
και όρθιοι τότε νιώθουμε την πίκρα της αλήθειας..
Χτίζουμε και γκρεμίζουμε, σαν τα παιδιά στην άμμο
γιατί εσύ κι όχι εγώ, αυτό να μην το κάμω.

Είμαστε ανήσυχος λαός, γεμάτος με ζωντάνια
μα με τα ελαττώματα πέφτουμε στην αφάνεια..
Έχουμε προτερήματα σπάνια μες την πλάση
π' άλλος λαός δε μπόρεσε ποτέ του να τα φτάσει!

Η μοίρα που μας έφερε σ' αυτό το σταυροδρόμι
είναι γραφτό απ' το θεό και της φυλής προνόμι
να μην καθόμαστε ποτέ, να δίνουμε τα πάντα,
απ' τον αρχαίο τον καιρό, ως τότε το Σαράντα!

τα κρίνα της λευτεριάς

Δυο κρίνα έστειλε ο Θεός στη γη:
Το ένα το λευκό στην Παναγιά
για να γεννήσει το Χριστό
και τ' άλλο το γαλάζιο στο ραγιά
ν' αποτινάξει το ζυγό!

Ο άγγελος εστάθηκε και λέει στη Μαρία:
Ο Κύριός μου είναι μ' εσέ, χαίρε Παρθένε, χαίρε!

.....
Ξύπνα και χτύπα τη σκλαβιά κι εσύ Ελευθερία
ο Κύριός μου είναι μ' εσέ, χαίρε Ελλάδα, χαίρε!

Το κρίνο μοσχοβόλησε το πρωινό αγέρι
κι ο ήλιος βγήκε αλλιότικος την άνοιξη ετούτη!
Απ' τη φωλιά του πέταξε ψηλά το περιστέρι
και τα φαράγγια γιόμισαν με βόλια και μπαρούτη!

Στην Άγια-Λαύρα ο Γερμανός το λάβαρο σηκώνει
και τον αγώνα ευλογεί απ' την Ωραία Πύλη!
Παίρνουνε όλοι κοινωνιά, η όψη τους, αλλάζει
καθώς κρατούν στο χέρι τους σφιχτά το καριοφίλι

Οι κλέφτες κ' οι αρματολοί το στήνουν στο τραγούδι
κι απ' το βουνό η Λευτεριά στον κάμπο κατεβαίνει!
Όπου πατά η λυγερή φυτρώνει και λουλούδι
κι όπου χτυπά με το σπαθί κανείς δεν ανασαίνει!

Ξυπνήστε σκλάβοι αδερφοί, άλλο πια μην κοιμάστε!
Ήρθε η ώρα της φυλής ελεύθερη να ζήσει!
Όπλα, κρατάει ο εχθρός. Λίγη καρδιά 'τοιμάστε
κ' είν' αρκετή, το έθνος μας, μ' αυτή να ξαναζήσει!

Πόθοι παλιοί κ' ιδανικά, βγήκαν στην επιφάνεια
κι ο τελευταίος βιαστικά, τρέχει για να προκάμει.
Τα καριοφίλια βρόντηξαν, βγήκαν τα γιαταγάνια
κι όλα τα χρόνια της σκλαβιάς γινήκανε ποτάμι!

Από τον ύπνο το βαθύ πετιούνται οι ραγιάδες
και σαν θεριά ανήμερα σπάζουν τις αλυσίδες!
«Ελευτεριά ή θάνατος!» και μάθετε πασάδες
ο Έλληνας δεν προσκυνά ποτέ ξένες πατρίδες!

Τούτη η μέρα, αδέρφια μου, είναι για τη φυλή μας
του Έθνους η ανάσταση, των σκλάβων το τραγούδι!
Είναι γι' αυτό στη Λευτεριά το πιο γλυκό φιλί μας
στο βάζο της πατρίδας μας, το πιο καλό λουλούδι!